

asandliko teretamist wasto. Praua kästis lapsed mängi-
 assad tua ja Bettile näidata; Betti leidis ühe ramatu
 keha kujukudega, mis teinal armsam olli kui tühjad assad.
 „Wista sit ramat käest!“ ütles Eduard — „kui kool-
 meister jedda näeb siis suuab ta find luggema.“ Betti
 ei pannud teina juttu tähele waid lugges keha ramatu
 sees. Kui herra iljemine koolmeistriga tuppa astus,
 pallus ta koolmeistrid: Betti teiste lastega ühes igga-
 päw kooli wõtta. Koolmeister teggi Bettiga juttu
 ja leidis et laps mõistlikult teina küsimiste peale wastas;
 ka olli teinal luggemine selge, kirjutamine ja rehket-
 damine kaunist joone peal, ja näitis Betti iggapiddi
 targem ja wiisakam kui mõisa lapsed. Kui koolmeister
 kuulis et Betti pissut kässi-kannelt otkas mängida, andis
 ta teinale sefugguse kanneli kätte. Betti mängis ja
 laulis keha lapseliku eälega:

Oh eidek eme-koht
 Ja mis meid kurwastab
 Kõik Sele armo-leeki
 Kes taewad üllespeab.
 Kes pilwel, õhul, tuulil
 Teeradda ette seab:
 Kõik Sele tüwa ootel
 Ka e-tee meid weab.

Keenad laulo-sõnad teggid Betti süddame ärdaks, ale-
 duse pärast ei wõimud teina pikemalt laulda; teina tõusis
 ülles ja ütles: Waene Toomõ ootab mind, teinal läheb
 aeg iggawaks koddõ kui ta mind ei näe. Sus tänas ta
 lahkest kõige armu eest, jättis juimalaga ja rutas minema.

Kui Betti alles oma wanemade jures elas, seisis
 päike iggapäw tõrgel kui teina oimtu ülles tõusis;
 müid aratas tedda perrenaine päwatdusul ünest, mis
 tütarlapsel efsiotsal ränk küll olli, sest silmad ei tahtnud
 ünest lahti minna ja waufid kumeford uest kinni. Agga
 kui käed ja silmad kaewo jures külma weega said pestud,
 siis läks uui metsa. Betti aitas perrenaisel lojuksid
 tallitada, lehma lüpsa, piima pütta küürida, wõid lüa,
 ja õpis aega mõda kõik talomajja tööd teggema. Perre-
 mees Joen õpetas Bettile, kudda linad kaswawad ja
 kudda neid rawitsetakse enne kui neist lõnga ja lõuen-
 did saab; rääkis meesilasse piddamisest ja muust kassu-
 likust talorahwa asjust. Terane laps panni kõik tähele
 mis ta näggi ja kuulis.

Ühel päwal olli Toomõ üksi küla-wainule läinud.
 Noor-herra Eduard ja wallatumad külalapsed akasid
 tedda ärritama, kawwi-, mudda- ja puu-tükidega loo-
 pima. Toomõ sattus põggenedes mudda-lompi, teggi
 enast ülleülltsa rojaseks; seal kiffentasid ülleaänetumad
 loomad: Uul Toomõ, pörane Toomõ! Nende kiffa
 peale kargas Betti appi, sõitles kurjateggijaid ja talutas
 wana-mehe allika jure, kus ta teina werwise pä ja mudda-
 sed rided puhastas. Koolmeister noomis Eduardi sele
 kurja wallatuse pärast, jättis tedda päw otta söömata,
 agga süsti ei laddund kurjuse juur poisikese süddamest
 ära, waid teina kandis wiha wagga Betti wasto, ja
 piddas nõu, mil wiisil ta üksford tütarlapselle kurja
 piddi teggema.